

BOOMI INTERNATIONAL RESEARCH JOURNAL OF TAMIL

E - ISSN: 3139 -1893

An international open access, peer- reviewed, refereed journal

யுகசந்தி சிறுகதை காட்டும் கைம்பெண்களின் நிலை

முனைவர் சு.தனலட்சுமி

உதவிப்பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை, தியாகராசர் கல்லூரி, மதுரை – 9.

ஆய்வுச்சுருக்கம்

தமிழ் இலக்கியங்கள் இன்புறுத்துவதோடு அறிவுறுத்துவதாகவும் விளங்குகின்றன. இலக்கிய வகைகளுள் ஒன்றான சிறுகதை இலக்கிய வகைமை நாவலைப் போன்று விளக்கமான கதைகளாக இல்லாமல் அளவில் சிறியதாயினும் தனிமனித மனத்துள்ளும் சமூகத்திலும் பெரும் தாக்கத்தை ஏற்படுத்தியுள்ளன. அவ்வகையில் சமூகத்தில் மாற்றுச் சிந்தனையை ஏற்படுத்தியவர்களுள் முக்கியமானவர் ஜெயகாந்தன் ஆவார். அவரது படைப்புகள் தெளிவான சிந்தனையையும் உணர்வுப்பூர்வமான உளவியல் சிந்தனையையும் முற்போக்குச் சிந்தனையையும் எடுத்துரைக்கின்றன. அவரது யுகசந்தி சிறுகதைவழி அக்காலச் சூழலும் சமூகத்தில் நிலவி வரும் கைம்பெண்களின் கடும் துயரத்தினைக் களையும் வகையில் அந்த நிலையிலிருந்து வெளிவருவதை ஆதரித்தும் கைம்பெண் மறுமணம் குறித்த மடைமாற்றுச் சிந்தனையையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

திறவுச்சொற்கள்

யுகசந்தி, ஜெயகாந்தன், கைம்பெண்களின் நிலை, கௌரிப் பாட்டி, முற்போக்குச் சிந்தனை

முன்னுரை

தமிழ் இலக்கியத்தில் சமூக எதார்த்தத்தை அழுத்தமாகப் பதிவுசெய்தவர் எழுத்தாளர் ஜெயகாந்தன் அவர்கள். இந்திய அரசின் இலக்கியத்திற்கான உயர்ந்த விருதான ஞான பீட விருதைப் பெற்ற இரண்டாவது தமிழ் எழுத்தாளர் என்ற பெருமைக்குரியவர். இவரது படைப்புகள் பொழுதுபோக்கு இலக்கியங்களாக அல்லாமல் சிந்திக்கத் தூண்டுவதாகவும் சமூகம் குறித்த ஒரு மாற்றுப் பார்வையை ஏற்படுத்தும் தன்மையுடையனவாகத் திகழ்கின்றன. கணவனை இழந்து, சமூகத்தினரால் ஒதுக்கப்பட்டுத் தனிமைத்துயரை அனுபவிக்கும் கைம்பெண்களது நிலையை 1963 இல் வெளியான 'யுகசந்தி' சிறுகதையில் எடுத்துக்காட்டியுள்ளார் ஆசிரியர். இச்சிறுகதையில் காணலாகும் கைம்பெண்களின் நிலையை எடுத்துரைப்பதாக இக்கட்டுரை அமைந்துள்ளது.

யுகசந்தி

யுகசந்தி சிறுகதைத் தொகுப்பிற்காக 11-10-63 இல் ஜெயகாந்தன் எழுதிய முன்னுரையில் தான்

எழுதிய கதைகள் குறித்து, “என் கதைகள் இருந்து பொழுதைக் கழிக்கவும், உயிர் சுமந்து நாட்களைப் போக்கவுமான (Phடைளைவிநெ) பொழுது போக்கு இலக்கியம் அல்ல. பொழுதைப் போக்குவதற்காக மட்டும் இவற்றைப் படிக்க வேண்டாமென்று அன்புடன் உங்களை வேண்டிக் கொள்கிறேன்” என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். இவரது இலக்கியங்கள் பொழுதுபோக்கிற்காக அல்லாமல் புதிய சிந்தனையைத் தூண்டுவதாக அமைந்துள்ளன.

யுகசந்தி சிறுகதை சமூகத்தின் புதிய மதிப்பீடுகளையும் தலைமுறை இடைவெளியையும் பழைய மற்றும் புதிய சிந்தனைகளின் மோதலையும் எதார்த்தமாகப் பேசும் ஒரு முற்போக்கான சிறுகதையாகும். இது கால மாற்றத்தையும் அந்த மாற்றங்களை மனிதர்கள் எவ்வாறு எதிர்கொள்கிறார்கள் என்பதையும் மிக நுட்பமாக விவரிக்கிறது. கௌரிப் பாட்டி இளம் வயதில் கணவரை இழந்து கைம்மைக் கொடுமைகளை அனுபவித்தவர்.

தனது பேத்தி கீதாவும் இளம் வயதிலேயே கைம்மைநிலை அடைந்தபோது அவளுக்காகத் தனது கட்டுப்பாடுகளைத் தளர்த்தி ஆதரவாக இருப்பதோடு அவளது மறுமணத்தையும் ஏற்றுக் கொள்ளுவதாக இச்சிறுகதை அமைந்துள்ளது. நாவிதனைக்கூட மாற்றிக் கொள்ளாமல் கட்டுப்பாடுகளைக் காத்த கௌரிப் பாட்டி தான் அனுபவித்த கைம்மைத் துயரைத் தனது பேத்தி கீதா அனுபவிக்கக்கூடாது என நினைத்து எடுக்கும் முடிவு தான் அவரை யுகங்களின் சந்திப்பாக மாற்றுகிறது.

கௌரிப் பாட்டி – கீதா பாத்திரப்படைப்பு

ஜெயகாந்தன் தனது கதைகளில் முதன்மைப் பாத்திரங்களாக வரும் எந்தவொரு பாத்திரமும் தான் நினைத்ததைத் துணிவுடன் சொல்லக்கூடிய செய்யக்கூடிய பண்புடையவர்களாகப் படைத்துக் காட்டியுள்ளார். அதுவரை நடைமுறையில் இல்லாத ஒரு வழக்கத்தினை முதன்மைப் பாத்திரமாக இருந்தாலும் அந்தப் பாத்திரம் தீர்மானமாக முடிவெடுத்து அதை நடைமுறைப்படுத்துவதைத் தனது கதையில் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார் ஜெயகாந்தன். சிதம்பரத்தில் பிறந்து வளர்ந்த கௌரி பாட்டிக்குப் பத்து வயதில் திருமணமானது. பதினாறு வயதில் கையிலொரு குழந்தையுடன் கைம்மைக் கோலம் பூண்டவர். தனக்கு நேர்ந்த அந்த நிலை தனது பேத்திக்கும் வந்த போது கௌரிப் பாட்டி கீதாவிற்கு ஆதரவாக இருந்தார். அதற்குக் காரணம்,

“எனினும் தன் மகன் வயிற்றில் பிறந்த மூத்தமகள் கீதா, மணக்கோலம் பூண்டு பத்தே மாதங்களில், தரித்திருந்த சுமங்கலி வேடத்தை, நாடகப் பூச்சைக் கலைப்பது போல் கலைத்துவிட்டுக் குடும்பத்தை அழுத்தும் பெருஞ்சோகமாய்க் கதறிக் கொண்டு தன் மடியில் வந்து வீழ்ந்து குமுறி யழுத நாள் முதல், தனது வாழ்க்கையில் நிகழ்ந்த கடைசி சோகமாய் அவளைத் தாங்கிக் கொண்டாள் கௌரிப் பாட்டி. தன் அரவணைப்பில், தன் அன்பில், தனது கண்ணீரில், தனது ஒட்டுதலில் அவளை இருத்திக் கொள்வதையே தன் கடமையான ஏற்றுக் கொண்டாள். இதுவரை கீதாவின்மீது மகன் பெற்ற

குழந்தை பாசம் மட்டுமே கொண்டிருந்த பாட்டி – கணவன் இழந்த நாள் முதல் தன் உயிரையே மகன் மீது வைத்திருந்த அந்தத் தாய் – அதை மாற்றிக் கொண்டது கீதாவுக்கு வெறும் ஆறுதல் பொருட்டன்று.

கௌரிப் பாட்டி தனது இறந்த காலத்தில் நிகழ்காலப் பிரதிநிதி யெனத் தன்னையே அவளில் கண்டாள்” என்பதன் மூலம் கௌரிப்பாட்டியின் அன்பினையும் கௌரிப் பாட்டி கடந்து போன ஒரு யுகத்தின் பிரஜை என்பதையும் ஆசிரியர் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

கைம்பெண்களின் நிலை

மனித வாழ்வில் இல்லற வாழ்வு, திருமணம், குழந்தைப்பேறு என்பன முக்கிய இடம்பெற்றுள்ளன. நமது சமூகம் ஒரு ஆண், பெண்ணைத் திருமணம் செய்து கொண்டு குழந்தைகள் பெற்று குடும்பம் என்ற அமைப்புடன் வாழ்வதை இல்லற வாழ்வென்று போற்றுகின்றது. இல்லற வாழ்வில் கணவன் இருக்கும் போதே பெண்கள் தீர்க்க சுமங்கலியாக மரணத்தை தழுவ வேண்டும் என்றே எண்ணுகின்றனர். கணவனை இழந்த பெண்டிர் கைம்மை மகளிர் என அழைக்கப்பட்டனர். கணவனை இழந்த பெண்கள் குறித்து, “ஆனால், அந்த ஒருவன் விதிவசத்தாலோ, எப்படியோ மாய்ந்து போனால், அவன் சபிக்கப்பட்ட பிறவியாக சமுதாயத்திலிருந்தே தூக்கி எறியப்படும் குப்பைபோல் வீழ்ச்சியுறுகிறான்” (இந்திய சமுதாய வரலாற்றில் பெண்கள், ப-64) என்றும் “இந்த நாகரீகம் பெண்ணின் சுதந்திரமான உரிமைகளைப் பறிக்க முதல்படியாக வந்தது. கல்வி உரிமை போய், கற்பொழுக்கமும், குழந்தை மணமும், பெண்ணின் வாழ்வுக்குக் கடிவாளங்களாகப் பூட்டப் பெற்றதுடன், கைம்மைநிலை என்ற கொடிய தண்டனை இவள் செய்யாத பாவத்துக்கு உரியதாக ஆயிற்று. கைம்பெண் என்ற கொடுமை வேத காலத்தில் இருந்திருக்கவில்லை” (காலந்தோறும் பெண், ப-100) என்றும் அவர்களது நிலையைக் கண்டு வருந்தி எடுத்துரைக்கிறார் ராஜம்கிருஷ்ணன்.

சமூகத்தில் கைம்மைத் துன்பத்தின் மூன்று நிலைகளென ஒப்பனை நீக்கம், உணவு நீக்கம், பழக்க நீக்கம் காணப்படுகின்றன. சிறுவயதிலேயே கைம்பெண்ணான கௌரியம்மாள் அனுபவித்த துயரினை, “அவளுக்கு இதெல்லாம் ஒரு பொருட்டா? வெள்ளமாய்ப் பெருகி வந்திருந்த வாழ்வின் சூழிப்பிலும், பின் திடீரென வறண்ட பாலையாய் மாறிப் போன வாழ்க்கை நெருப்பிலும் பொறுமையாய் நடந்து பழகியவளை, இந்த வெயிலும் மழையும் என்ன செய்யும்? என்ன செய்தால்தான் என்ன?” என்பதன் மூலம் கௌரியம்மாள் கடந்து வந்த பாதையை ஆசிரியர் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

முற்போக்குச் சிந்தனை

கட்டுப்பாடுகளைப் பின்பற்றும் வைதவ்ய பிராமணக் குடும்பத்தில் பிறந்த போதும் காலம் மாறுவதற்கு ஏற்ப மனிதர்களும் மாற வேண்டும் என்ற மாற்றுச் சிந்தனையைக் கௌரிப் பாட்டியின் மூலம் எடுத்துரைத்துள்ளார். “பாலத்தின் மீது கிராதியின் ஓரமாக, பாட்டியம்மாள் மீது பட்டுவிடக் கூடாதே என்ற பய உணர்வோடு ஒதுங்கி நின்று கையிலுள்ள சிறு தகரப் பெட்டியுடன் கும்பிட்டான் ஒரு பழைய பழகிய – நாவிதன். பாட்டியம்மா... எங்கே, நெய்வேலியிருந்தா? என்று அன்புடன் விசாரித்தான். யாரு வேலாயுதமா? ஆமா... உன் பொண்டாட்டி குளி குளிச்சுட்டாளா?” என்று ஆத்மார்த்தமாய் விசாரித்தான் கிழவி. ஆச்சங்க... ஆம்பளைப் பையன் தான்” நீ அதிர்ஷ்டக்காரன்தான்... எந்தப் பாடாவது பட்டுப் படிக்க வச்சுடு, கேட்டியா? என்றதும் வேலாயுதம் குடுமியைச் சொறிந்தவாறு சிரித்தான்.

அட அசடே, என்ன சிரிக்கிறாய்? காலம் வெகுவாய் மாறிண்டு வரதுடா, உன் அப்பன் காலமும் உன் காலமும் தான் இப்படி பொட்டி தூக்கியே போயிடுத்து... இனிமே இதொண்ணும் நடக்காது ... புருஷன் எல்லாம் ஷாப்புக்குப் போறா... பொம்மனாட்டிகள்லேயும் என்னை மாதிரி இனிமே கெடையாதுங்கறதுதான் இப்பவே தெரியறதே ... ம் ... எல்லாம் சரிதான்: காலம் மாறும்போது

மனுஷாளும் மாறணும்.... என்ன நான் சொல்றது?” என்ற கௌரிப் பாட்டியின் பேச்சு, முடி திருத்தும் தொழில் செய்பவர்கள் காலம் காலமாக அந்தத் தொழிலையே செய்ய வேண்டியதில்லை. மாறாக கல்வி கற்று முன்னேற வேண்டும் என்ற முற்போக்குச் சிந்தனையை கௌரிப் பாட்டி பாத்திரம் மூலம் வலியுறுத்தியுள்ளார் ஆசிரியர்.

கடிதமும் புரட்சியும்

கைம்பெண்கள் மறுமணத்தை மனு நூல் ஏற்றுக் கொண்டதை எடுத்துக் காட்டும் ராஜம் கிருஷ்ணன் மனுவின் பெயரால் கூறப்பட்டுள்ள மாறுபட்ட கருத்தினைச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். “தரும சூத்திரங்கள் என்ற பெயரில் குறிக்கப்பட்டு, ஆதியில் சட்ட நெறிகளைத் தோற்றுவித்த ஆசிரியர்கள், கைம்பெண்கள் மணம்புரிவதற்கு இடமளிக்கிறார்கள்” (காலந்தோறும் பெண், ப-107) எனினும் “இதே மனுவின் பெயரால் அறியப்படும் நெறிமுறைகள் முற்றிலும் மாறான கருத்துடன் வருகின்றன. கணவனை இழந்த பின் மறுமணம் செய்து கொள்வதனால், தருமநெறிகளை மீறி பாவத்துக்குப்படுகிறாள். அவள் தன்னை ஒடுக்கி போகங்களைத் துறந்து, கனிகளை மட்டுமே உண்டு, இன்னொரு ஆணின் பெயரைக்கூட மனதில் எண்ணாதவளாகத் தவ வாழ்வு வாழ்ந்து முடியவேண்டும்” (காலந்தோறும் பெண், ப-108) என்று மனுவின் மாறுபட்ட கருத்துக்களைச் சுட்டிக்காட்டி கைம்பெண்கள் அனுபவிக்கும் துயரினை எடுத்துரைத்துள்ளார்.

ஜெயகாந்தன் இச்சிறுகதையில் கைம்பெண்களின் மறுமணத்திற்கு ஆதரவாக குரல் கொடுத்துள்ளார். கீதா இளம்வயதில் கைம்பெண் ஆன போதிலும் வீட்டிற்குள்ளே ஒடுங்கி இருக்காமல் கல்வி கற்றுப் பணிபுரியும் பெண்ணாகத் திகழ்கிறாள். தன் நிலையறிந்து மணந்து கொள்ள விரும்பும் ஒருவனை ஏற்றுக் கொள்ள முடியாமல் தவிக்கிறாள். இறுதியில் தனக்கான வாழ்க்கையை வாழ முடிவெடுக்கும் கீதாவின் செயலை அவளது குடும்பத்தினர் எதிர்க்கின்றனர். கௌரிப் பாட்டியின் பையிலிருந்து பெறப்பட்ட கடிதம் கீதா எடுத்திருக்கும் துணிச்சலான முடிவைக் காட்டுகிறது.

“என்னோடு பணி புரியும் ஹிந்தி பண்டிட் திரு ராமச்சந்திரன் என்பவரை வருகின்ற ஞாயிறன்று நான் பதிவுத் திருமணம் செய்து கொள்ள நிச்சயித்து விட்டேன். நான் விதவை என்பது அவருக்குத் தெரிந்ததுதான். ஆறுமாத காலமாய் நான் எனது உணர்ச்சிகளோடு - இது பாபகரமான காரியம் என்ற ஓர் அர்த்தமற்ற உணர்ச்சியோடு போராடித்தான் இம்முடிவுக்கு வந்தேன்.

உணர்வுப் பூர்வமான வைதவ்ய விரதத்துக்கு ஆட்படமுடியாமல் வேஷங்கட்டித் திரிந்து, பிறகு அவப் பெயருக்கு ஆளாகிக் குடும்பத்தையும் அவமானப் படுத்தாமல் இருப்பதே சிறந்த ஒழுக்கம் என்று உணர்ந்திருக்கிறேன் இந்த முப்பது வயதில் - இவ்வளவு சோதனைகளைத் தாங்காமல் - இன்னும் ஐந்தாண்டுகளுக்குப் பின் இதே முடிவுக்கு வர நேரிடுமோ என்ற அச்சமும் பிறந்ததே - இப்போதே செய்தல் சரி என்ற முடிவுக்கு வந்துவிட்டேன்...

என் காரியம் என் வரைக்கும் சரியானதே.

நான் தவறு செய்வதாகவோ, இதற்காக வருந்த வேண்டுமென்றோ உங்களிடம் மன்னிப்புக் கோரவேண்டுமென்றோ கூட எனக்குத் தோன்றவில்லை. எனினும் எங்கள் உறவை, அன்பை இழந்து விடுகிறேனே என்ற வருத்தம் சில சமயங்களில் அதிகம் வாட்டுகின்றது..... இருப்பினும் ஒரு புதிய வாழ்க்கையை, புது யுகப்பிரஜையாகச் சஞ்சரிக்கப் போகிறேன் என்ற லட்சிய நிறைவேற்றத்தில் நான் ஆறுதலும் மட்டற்ற ஆனந்தமும் கொள்கிறேன்.

ஆமாம் ரொம்ப சுயநலத்தோடு செய்த முடிவுதான். எனக்காகப் பாட்டியைத் தவிர வேறு யார்தான் தங்கள் நலனைத் துறந்து ‘தியாகம்’ செய்துவிட்டார்கள்? ஏன் செய்ய வேண்டும்?” என்ற கடிதம் மூலம் கீதா முடிவெடுத்திருக்கும் புரட்சிகரமான சிந்தனையை ஆசிரியர் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். கணவனை இழந்த கைம்பெண்களின் மறுமணம் குறித்து குரல் கொடுத்தவர்களுள் பாவேந்தர் பாரதிதாசனும் ஒருவர்.

“வாடாத பூப்போன்ற மங்கை நல்லாள்
மணவாளன் இறந்தால் பின் மணத்தல் தீதோ
(வீரத்தாய், ப-61-62)

என்ற வினா சமூகத்தினை நோக்கி எழுப்பியுள்ளார் பாரதிதாசன்,

“துணைவி இறந்தபின் வேறு துணைவியைத்
தேடுமோர் ஆடவன் போல் - பெண்ணும்
துணைவன் இறந்தபின் வேறுதுணைதேடச்
சொல்லிடு வோம் புவி மேல்”

(கைம்மைப் பழி, ப-72)

என்று உறுதியான குரலில் தனது கருத்தினைப் பதிவுசெய்துள்ளார்.

கீதாவின் இத்தகைய செயலுக்கான காரணத்தை மற்றவர்கள் உணராத போது, பாட்டி மட்டும் உணர்ந்து கொள்கிறாள். “கீதா பதினெட்டு வயதில் நெற்றியிலிடும் திலகத்தை மறந்தது போல், கூந்தலில் சூடும் பூவைத் துறந்தது போல் - ‘அது’ அவள் விதி யென்று சொல்லி அவள் சோகத்தையே மறந்து விடவில்லையா, அவளைப் பெற்ற தாயும் தந்தையும்? ... கீதா இப்படியாகி வந்த பிறகுதானே பார்வதி, அம்பியையும் ஜானாவையும் பெற்றெடுத்தாள்... - அதற்கென்ன அது தான் வாழ்கின்றவர்களின் வாழ்க்கை இயல்பு.

வாழாத கீதாவின் உள்ளில் வளர்ந்து சிதைந்து மக்கி, மண்ணாகிப் பூச்சி அரிப்பது போல் அரித்து அரித்துப் புற்றாய்க் குவிந்திருக்கும் உணர்ச்சிகளை, நினைவுகளை, ஆசைகளை, கனவுகளை அவர்கள் அறிவார்களா?” என்பதன் வாயிலாக கீதாவின் உணர்வுகளைப் புரிந்து கொள்ளும் கௌரிப் பாட்டியின் உளவியல் உணர்வு நிலையை எடுத்துக்காட்டியுள்ளார் ஆசிரியர்.

தனது குடும்பத்திற்காக இத்தனை ஆண்டுகள் தனது உணர்வுகளை அடக்கிக் கொண்டு தனித்து இருந்த கீதா, புதியதோர் இலட்சிய வாழ்க்கை வாழத் தலைப்படுவதை ஆசிரியர் புரட்சிகரமான சிந்தனையாக சிறுகதை மூலம் வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

மறுக்கும் சமூகமும் ஏற்றுக்கொள்ளும் சமூகமும்

கீதாவின் முடிவினை அவளது தந்தை கணேசய்யரும் குடும்பத்தினரும் எதிர்க்கின்றனர். அவளை குடும்பத்திலிருந்து விலக்கிட எண்ணும் கணேசய்யர் கௌரிப் பாட்டியிடம், “சாத்திரம் கெட்ட மூதேவி. ஆசாரமான குடும்பத்துப் பேரைக் கெடுத்த சனி – செத்துத் தொலைஞ்சுட்டானு தலையை முழுகித் தொலைன்னு சொல்றேன்” என்று பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு கத்தினார் கணேசய்யர்..” என்று கூறியதை மறுத்துப் பேசுகிறார் கௌரிப்பாட்டி. தனது தாயார் அனுபவித்தத் துயரினை உணராதவர் கணேசய்யர். தனது மகளது சோகத்தை எப்படி உணர முடியும் என்பதாக கணேசய்யரின் பாத்திரத்தைப் படைத்துள்ளார் ஆசிரியர்.

கணேசய்யரின் செயலை எதிர்த்து அவரது தவற்றினைச் சுட்டிக்காட்டுகிறார் கௌரியம்மாள். “நம்ம சாஸ்திரம் ... ஆசாரம்’ அப்படின்னா நீ என்ன பண்ணியிருக்கணும் தெரியுமா? என்னை என்ன பண்ணித்து தெரியுமா அந்த சாஸ்திரம்? ... அப்போ நீ பால் குடிக்கிற கொழந்தையடா... எனக்குப் பதினைஞ்சி வயசடா’ என் கொழந்தை, என் மொகத்தெப் பார்த்துப் பேயைப் பார்த்ததுபோல் அலறித்தேடா’ ... பெத்த தாய் கிட்டே பால்குடிக்க முடியாத குழந்தை கத்துவே: கிட்டே வந்தா மொட்டையடிச்ச என்னைப் பார்த்து பயத்துலே அலறுவே... அப்படி என்னை, என் விதி மூயிலே உட்காத்தி வெச்சாளேடா’ அந்த கோரத்தை நீ ஏண்டா பண்ணலே கீதாவுக்கு? ... ஏன் பண்ணலே சொல்லு” என்ற கேள்வியை சமூகத்தின் மீதான சாடலாக கௌரிப் பாட்டி வினவுகிறார். மேலும் தனது மகளது விருப்பத்தினை ஓரளவு ஏற்றுக் கொண்ட தந்தையாக இருந்துள்ளதையும் கௌரிப்பாட்டி எடுத்துரைக்கிறார்.

“ஏண்டாப்பா உன் சாஸ்திரம் அவளைக் கலர் புடவைக் கட்டிக்கச் சொல்லித்தோ? தலையைப் பின்னிச் சுத்திண்டு பள்ளிக்கூடம் போய்வரச் சொல்லித்தோ? தன் வயித்துக்குத்

தானே சம்பாதிச்சச் சாப்பிடச் சொல்லித்தோ? இதுக்கெல்லாம் நீ உத்தரவு கேட்டப்போ நான் சரிண்ணேன், ஏன்? காலம் மாறிண்டு வரது: மனுசாளும் மாறணும்னுதான்’ நான் பொறந்த குடும்பத்தலேன்னு சொல்றயே ... எனக்கு நீ இருந்தே’ வீடும் நெலமும் இருந்தது. அந்தக் காலமும் அப்படி இருந்தது. கீதா பண்ண காரியத்தை மனசாலே கூட நெனக்க முடியாத யுகம் அது. அப்போ அது சாத்தியமாவும் இருந்தது. இப்போ முடியலியேடா... எனக்கு உன் நிலைமையும் புரியுறது – அவளும் புரிஞ்சுதானே எழுதி இருக்கா ... என் சாஸ்திரம் அவளை வாழ வைக்குமாடா? அவளுக்கு அது வேண்டாமனுட்டா ... ஆனா, டேய் கணேசா ... என்னை மன்னிச்சுக்கோடா ... எனக்கு அவ வேணும்’ அவதாண்டா வேணும். .. எனக்கு இனிமே என்ன வேண்டிஇருக்கு.

என் சாஸ்திரம் என்னோடேயே இருந்து இந்தக் கட்டையோட எரியும்” என்ற வரிகள் கௌரிப்பாட்டியின் சீர்திருத்தச் சிந்தனையை வெளிக்காட்டுகிறது. தனது இன்னொரு மகள், மகனது வாழ்க்கை குறித்துச் சிந்திக்கும் கணேசய்யர் கீதாவின் மறுமணத்தை ஏற்றுக் கொள்ளத் தடுமாறும் போது, தனது குடும்ப வழக்கங்களை முறையாகக் கடைபிடித்து வாழும் கௌரிப் பாட்டி கீதாவிற்காகத் தனது கட்டுப்பாடுகளைத் தளர்த்திக் கொள்வதையும் எடுத்துக்காட்டுகிறார் ஆசிரியர்.

யுகங்களின் மாற்றம்

ஒரு யுகம் முடிந்து மறு யுகம் தொடங்கும் போது நம்மை அறியாமலேயே உள் நுழையும் மாற்றங்கள், எண்ணங்கள், பார்வைகள் காலம் மாறிக் கொண்டு இருக்கிறது என்பதை நமக்கு சுட்டிக்காட்டுகின்றன. அதற்கேற்ப நம் எண்ணங்களும் மாற வேண்டும் என்பதை, “நீ போடாப்பா... நான் அவசரமாப் போறேன் நெய்வேலிக்கு’ என்று அவனிடம் நாலணாவைத் தந்து அனுப்பினாள்.

‘இனிமேல் இவனுக்கு இங்கு வேலை இல்லை – அதற்கென்ன, உலகத்தில் என்னென்னமோ மாறுகிறது’ நான் ஒரு நாவிதனைக்கூட மாற்றிக்கொள்ளக் கூடாதா? என்று எண்ணிச் சிரித்துக்கொண்டான்” என்ற வரிகள் கௌரிப் பாட்டியிடம் ஏற்பட்ட மாற்றத்தைச் சுட்டுகின்றன. மாற்றங்களை ஏற்றுக் கொள்ளவும் அதனை எதிர்கொள்ளவும் ஒரு முதிர்ந்த பக்குவம் தேவை என்பதனை, “அதோ, காலை இளவெயிலில் சூடில்லாத புழுதி மண்ணில் பாதங்கள் அழுந்தி அழுந்திப் பதிய ஒரு பக்கம் சாய்ந்து சாய்ந்து நடந்து கொண்டிருக்கும் பாட்டியின் தோற்றம் ...

வேகமாய் ஆவேசமுற்று வருகின்ற புதிய யுகத்தை, அமைதியாய் அசைந்து அசைந்து நகரும் ஒரு பழைய யுகத்தின் பிரதிநிதி எதிர் கொண்டழைத்துத் தழுவிக்கொள்ளப் பயணப்படுவதென்றால்....ஓ அதற்கு ஒரு பக்குவம் தேவை” என்ற வரிகள் ஆசிரியரது தெளிந்த உறுதிப்பாட்டினை எடுத்துரைக்கின்றன. வாழ்வில் பக்குவம் பெற்றவர்கள் செயலில் நிதானம் தெரியும் என்பதை அறியமுடிகிறது.

முடிவுரை

யுகசந்தி சிறுகதை ஒரு பயணத்தில் தொடங்கி மற்றுமொரு பயணத்தில் முடிவதாக அமைந்துள்ளது. கௌரிப் பாட்டி பாத்திரம் வாயிலாக அவரது காலச் சூழலையும் அவர் அனுபவித்த இன்னல்களையும் எடுத்துரைக்கும் ஆசிரியர், காலம் மாறுவதற்கேற்ப சிந்தனைகளும் மாற வேண்டும் என்ற சீர்திருத்த எண்ணத்தையும் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். இச்சிறுகதையில் கைம்பெண்களின் மறுமணத்தைப் புரட்சியாகவும் அவர்களின் மறுவாழ்வுக்கான உரிமையாகவும் வலியுறுத்தியுள்ளார். தனது பேத்தி கீதாவின் வாழ்க்கை விடியலுக்காகத் தனது சமுதாயத்தை எதிர்க்கவும் துணிந்துவிட்ட கௌரிப்பாட்டியின் பாத்திரம் புதிய தொடக்கத்திற்கான வித்தாக அமைந்திருப்பதை உணரமுடிகிறது.

துணைநூற் பட்டியல்

- 1) பாரதிதாசன், பாரதிதாசன் கவிதைகள், மணிவாசகர் பதிப்பகம், சென்னை – 1, இரண்டாம் பதிப்பு 1992.
- 2) ராஜம் கிருஷ்ணன், இந்திய சமுதாய வரலாற்றில் பெண்கள், தாகம், தி.நகர், சென்னை – 17, நான்காம் பதிப்பு – 2006.
- 3) ராஜம் கிருஷ்ணன், காலந்தோறும் பெண், தாகம், தி.நகர், சென்னை – 1, முதற்பதிப்பு -1989.
- 4) ஜெயகாந்தன், யுகசந்தி, மீனாட்சி புத்தக நிலையம், மதுரை, பதினேழாவது பதிப்பு 2021.